

Què barrufarem, què direm?

Sense disposar de dades contrastades, diria que no faltó a la veritat si asseguro que les piscines municipals de Lleida construïdes per l'alcalde Pons en ple franquisme (popularment conegudes com a Basses d'Alpicat, perquè estaven ubicades en l'espai on hi havia hagut unes antigues basses que abastien d'aigua la capital) van ser l'espai turístic més concorregut de l'entorn lleidatà durant els anys setanta i vuitanta. Era una època en la qual no existien parcs aquàtics ni temàtics, ni hi havia piscines municipals a la gran majoria de pobles catalans. Hi acudia gent d'arreu d'Europa, que s'estaven al càmping i pujaven a comprar a Alpicat, un poblet de pagesos del Segrià on es va convertir en habitual trobar-hi francesos, holandesos, alemanys o belgues. La primera vegada que vaig veure un cotxe amb el volant a la dreta pertanyia a uns anglesos que hi feien estada cada estiu. Aquell complex de piscines de llargària, amplada i fondària per a tots els gustos i tots els públics van marcar les èpoques d'esbarjo estiuenc de més d'una generació de lleidatans i alpicatins. Al juny, corriem, en sortir d'escola, per deixar el poble enrere, travessàvem la sèquia del Cap, preniem el camí de l'Albi i, per darrere del recinte del parc, saltàvem la tanca i encara teníem temps de gaudir d'una estona, i de franc, d'una capbussada reparadora que feia més passador l'estiu incipient. Dúiem posat el banyador sense que a casa, naturalment, no en sabessin res.

L'estat de deteriorament en què ha caigut la major part del parc des que, fa una vintena d'anys, van desaparèixer les piscines, fa que es vegi com a positiva la notícia de fa unes setmanes, segons la qual l'Ajuntament de Lleida busca inversors per construir en aquell espai una mena de parc temàtic dedicat ni més ni menys que als barrufets. És molt possible, doncs, que d'aquí a un temps, aquell espai on els ponentins havíem tingut la nostra platja particular, el primer racó de l'interior on es va practicar el top-less, sigui ocupat per aquests simpàtics personatges, minúsculs i de color blau, cofats amb una barretina blanca i que viuen en bolets, atemorits pel malvat Gargamel i pel seu gat, que vol cruspír-se'ls. Diuen que la iniciativa pot generar un parell de centenars de llocs de treball i nombrosos beneficis econòmics a la comarca. Pot ser una empenyeta, doncs, per sortir de la crisi.

Tan sols voldria deixar anar un parell de reflexions. Donat que el nom dels personatges és tan diferent en català (barrufets) i en castellà (pitufos), i tenint en compte que voldrà donar-se al parc una dimensió tan global com es pugui, per quin nom s'optarà? El Món dels Barrufets? Pitufilandia? O s'anirà als orígens i serà, per exemple, el Parc dels Schtroumpfs, que és com els va batejar el seu creador, el dibuixant belga Peyo? Per altra banda, en aquest aterratge de barrufets menuts i blaus tan a prop de casa, no puc deixar de veure una invasió que desplaça els minairons pirinencs, molt més propers i amb un pessic més de mala llet (si, quan surten del canut d'agulles on s'amaguen i comencen a demanar «Què farem, què direm?», qui ha obert el tap no els mana una feina de seguida, l'escanyen immediatament), que l'amic Pep Coll s'ha encarregat de difondre des de fa molts anys.